

YVIR:

1. trolari 8. seymiamboð 9. stytting
11. mál 12. stytting 13. bardagi
15. gentunavn 17. lík 19. skúli 20.
hjúnarfelagir 22. er 23. í skúlastovuni
26. vøkstur 27. segl 28. ikki heilt gott.

NÍÐUR:

1. altargona 2. á rokningum 3. stongsul
4 skraðir 5 ílat 6 livir 7 religiön 10 gular
12. liva 14. rúm 16. djór 18. reystmenn
21. bólt 24. rómartöl 25. blóma 26.
ravmagn.

Tit fáa
bestu málingina hjá okkum.
M. P. Jacobsens málarabúð
Tórshavn - Telf. 323.

Sætt
og
hoyrt

Tubbakksplantan

Sætt og hoyrt

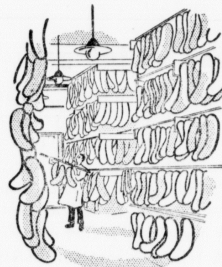
Nógv hevur verið talað og enn meira skrivað um landshandil við tubbakki. Vilja vit tí geva okkara lesarum nakrar upplýsingar um hesa merkiligu plantu, og aðrar ikki minni merkiligar gróðrar:

Tubbakksplantan veksur vill í teim heitu londunum. Lögurin av henni er drepanði eitur fyri fórlýs. Tað sum ikki verður nýtt til hetta brúk verður etið ella brent. Hon gevur teimum, ið dyrka hana, fitt av peningi. Hon gevur eisini teimum, ið selja hana eitt sindur av peningi.

Tubbakksplantan er í mangar mátar skaðilig. Doktorar ráða ofta fólk frá at roykja, tá teir hava nógv at gera.

Tubbakksplantan er í mongum lutum lík okkara vælkendu plantu Dimmalætting. Hin fyrra veksur við sólarljós, hin seinna við »ordets lyse«, og av teim báðum fáa fólk meldur í hövdið, og ikki so sjáldan spýggju.

Tubbakksblaðið veksur ikki vílt her í Føroyum. Eitt blað treivst áður væl her hjá okkum, men er nú við at vantrivast, tað er Dagblaðið. Fróðir menn hava ikki kunnað ávíst, at tað er sama artin.

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundrættals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at »búnast«... HOULBERG's roykpylsur eru gjordar av fyrsta flokks tilfari, vælkyddraðar, vælsalraðar og vælbúnar...

• Umboð:

B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

Tubbakksblaðið og Dagblaðið hava stórar líkheiter í vissum førum, sum t. d. tolli.

Tubbakksblaðið, tá tað er viðgjørt í verksmiðju, krevur nógv húsarúm. Dagblaðið vil vera við, at so stórt hús finnst ikki í Føroyum, at einkarsöla kann setast á stovn.

Tubbakksblaðið, tá tað er viðgjørt, er sera viðkvæm vöra, toli t. d. ikki fugt. Byggjast mega tí stórar fugtfríar goymslur. Er á í námindum, má hon tyrvast. (Sí Dagblaðið: »Hvør vil hava mögið tubbakk«.)

Tubbakksblaðið kundi óivað vaksið

í gróðrarhúsum her hjá okkum, men gjaldoyristroðið er ein meinbogi fyri at flyta inn frá. Tær royndir, ið gjordar hava verið við dagblaðsfræ freista ikki til eftirfylgjan. Tað er grant at renna upp á slokk, sum Knút Vang er besta dómi um.

Tubbakksplantan er, tá saman um kemur, skaðurt. Rætt munnu doktorarnir hava. Hygga nú Knút Vang, hann hevur fingið so illt í búkin, og tað einars av at hoyra um tubbakks einkarsölu.

(Plantulera fyri fólksflokksskúlan.)

díki og dálkað seg, tí teir vilja líkjast grindamonnum. Teir spenna bringuna út úr sær, hava langt ímillum knöini og seta fótturnar nógv úteftir, meðan teir sita. Teir slurka og blunka til konufólkin, sum stóðu frammi á gólvum. Annar er málmaður og ger eitt nýtt orð, kallar tað fyri grindaslurk. Hin er ítróttarmaður og leggur seg eftir at slurka elegant. Sukrið rørdur teir í við einum rivjabeini, sum teir læna ímillum sín. Konufólkin trukaðust rundan um teir stungu seg upp fyri vindeyguni og fram fyri dynnar. Tær vildu siggja teir, tí teir vóru ógiftir.

Annars var húsið fult av vátum grindamonnum, sum biðaðu eftir seðlum og sótu og tagdu, meðan regnið glumdi á og eldurin glógvaði millum teinarnar í komfyrshurðini.

Feðgarnir vóru sloppnir í ein bát at fiska upp. Tá ið seðlarnir vóru útkomnir, funnu teir ein stóran hval, sum var komin inn í eina lítla vík burturfrá og lá fjaldur í tara. Tá vóru teir fróir. Kálvur bara læði, tók sær fyri at galva eftir einum manni, sum stóð í einum øðrum báti og óvundaði teir. Men feðgarnir vóru ikki einsamallir, teir vóru fimm á bátinum.

Tá ið teir komu upp aftur á land, var sýslumaðurin farin at selja. Teir kendu hann á hógvuni. Hann stóð á einum kneysa mitt í mannagúgvuni og rópti hvalir upp. Menn róptu boð upp gjøgnum rúgvuna. Sýslumaðurin tók tey upp aftur, inntil allir tagdu, so sló hann blýantin í nakkán á einum manni, ið gekk frammanfyri og skrivaði upp.

Feðgarnir fara niðan á vøllin at seta seg. Tá var klárað upp og turt. »Pápin, hetta verður ein góð ferð higar til«.

»Ja, tað má sigast heldur hin gamli. »Vit fáa so fitt fyri einki burtur av hvalinum, vit funnu, og so fáa vit uppfiskingarløne«.

»Ja, so spardu vit ferðina til Seyrvágs«, sigur Kálvur. »Eg fekk óksluna afturgjörda fyri einki, og flöskan, vit fingi frá doktoranum, hon kann eisini teljast við«.

Ketil læði: »Ja, ja, tað er ikki einki um tað, tú sigur. Men tað er ikki vert, vit sita her, er tað tolligt keyp, so áttu vit at fingið okkum nökur skinn afturat. Tað verður nokk seinur dagur, áðrenn eg fari aftur í grind, hugsi eg«. So fóru teir.

Men nú teir koma oman hagar, kemur Lias Berint, ein lítill maður í skólingum og skræddum koti: »Á góðan dag, javnaldurin. Eg hugsaði tað, so mikið stimbur er í tær enn, at tú fær teg ikki at sita heima, tá ið grind er í oynni«.

»Ája, víst eri eg komin, men tað er nú mest av vana, skal eg siga tær, ikki av tí eg orki«.

Lias Berint stingur honum inn í oyra: »Hoyr meg eitt orð«.

»Kálvur, ver tú her, inntil eg komi aftur«. So fara teir um sýn.

Lias Berint gevur honum brennivín. Tá ið teir koma aftur, triva teir í at kvøða, rykja í akslarnar hvør á øðrum og læa. »Ja, ja, nú fer aldurin at byggja, men tað var tann dagur, tá ið vit lógu frammi á odda, javnaldurin«. Og so brettu teir sær á og stigu fast. »Nei, nú skulu vit til at bjóða uppá, ikki eru vit verri rakdrírlar enn so, at vit kunna altið keypa ein hval ella báðar tveir«. Teir troðka seg framat, har sýslumaðurin stendur og selir.

»Nummar 183 — 3 skinn«, rópar sýslumaðurin. »Eitt boð upp á hann«.

Sjey krónur — og ein hálv, átta krónur, fleiri 8 krónur. — 11 krónur... »Hann kom upp í 18 krónur«.

»Nummar 184 — 18 skinn, eitt boð upp á hann«, rópar sýslumaðurin aftur.

Tá stóðgaði boðið við 9 kr. Ketil rópti 11, fekk yvirboð 13, »hasin hvalurin skal vera mín«, læt í honum. Hann fekk aftur yvirboð og beyð 15. Tá lá. Sýslumaðurin vendi sær á, hugdi hvør ið var, skrivaði navnðið upp og gav Ketil ein seðil. Gamli skorðaði seg út aftur úr mannagúgvuni og gjörði seg rúgvismiklan, bar hövðið høgt. Men tá ið hann kom niðan aftur á vøllin til sonin, fanaði hann, tí eyguni stóðu stív í Kálvi. »Pápin, ein 18 skinn-fiskur fyri fimtan krónur, er tað ikki grúfuga dyrt tilsamant?«

»Jú, jú, tað er...« Hövðið datt niður á bringuna á gamla, hann orkaði ikki at siga talið. Kálvur fór at gráta og helt hondina fyri andlitið, so fólk skuldu ikki siggja. Ketil varð blanka edrúur av hesum, hann hevði gjørt: »Á Jesus komi til mín, eg doygi av harmi«, sutfar hann, »ikki okkara lívfóddu dagar hava vit sett okkum í sovorðna skuld. Men gjørt er gjørt, lagan má ráða. Koma aftur um aftur kann eg ikki, tað er at gera sær fyri skommum«. Tað vóru tveir sorgarskortar at siggja, tá ið teir fóru oman at leita eftir hvalinum.

Seinrapartin kom illveður. Teir opnu bátarnir sluppu ikki av stað, sigldu inn aftur á Seyrvág. Teir flestu tóku hvalirnar heilar við sær og skóru upp har inni.

Tá ið feðgarnir komu upp á land við sínum hvali, var so seint, at tað gjörðist einki við hann tað kvøldið, tað einasta var at fáa fólk at hjálpa sær at draga hann upp og ganga frá honum.

Nú var kókað tvöst at fáa í hvørjum húsi, so tað uggaði teir. »Hevði eg fingið tvöst og ikki henda vælsignaða greyti, helt Ketil við sonin, »so hevði hasin brennivínsdropin, eg drakk, einki gjört mær, og so var hvalurin ikki keyptur«. Teir eta seg væl mettar, og so fara teir niðan aftur undir heggjin at vitja flöskuna, men tað var við tungum huga, teir tóku loppin úr og fingi sær ein dropa, teir sótu bert og hingu framyvir.